

Ἐκ τοῦ ρ. γεροκομίζω, ὁ παρὰ τὸ γεροκομῶ.

Ἡ περὶ τῶν γερόντων φροντίς, ἡ περιποίησις γέροντος ἐνθ' ἄν.: *Τί θὰ τὴν κάνης τὴ μάνα σου, ὅταν θὰ 'ναι γιὰ γεροκόμισμα;* Ἀθῆν. Ἀρρώστησε καὶ κρεββατώθηκε ἡ μάνα μου κ' εἶναι τώρα γιὰ γεροκόμισμα Γαργαλ. Οἱ παπποῦδες θέλ' νι γιουγκόμ'σμα. Ποιός θὰ τ'ς ἀναλάβ'; Ἀχρ. Πῆγιν ζ' γόρη τ'ς γιὰ γιουγκόμ'σμα κὶ δὰ τ'ς γράφ' τοῦ μαγαζὶ παναθιό τ'ς (θὰ τῆς κληροδοτήσῃ τὸ μαγαζὶ) Βέρ. Συνών. γεροκόμι 2, γεροντοκόμισμα.

γεροκόμος ὁ, Ἀθ.

Τὸ Βυζαντ. οὐς. γεροκόμος, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ἀρχ. γη-ροκόμος. Πβ. Κ.Κόντ., Ἀθηνᾶ 19 (1907), 37.

Μοναχὸς ἐπιφορτισμένος μὲ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν ἐν γένει ὑπηρεσίαν τοῦ γηροκομείου τῆς μονῆς.

γεροκομῶ σύνθηθ. γεροκομάω Ἡπ. (Ξηροβούν.) γεροκομοῦ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) γεροκομῶ μα Τσακων. (Χαβουτσ.) γεροκομοῦρ ἐνι Τσακων. γεροκομάου πολλαχ. γι-ρουκουμῶ Ἀλόνν. γιρουκουμάου πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. γι-ρουγκ'μάου Στερελλ. (Ἀχυρ.) Ἀόρ. ἐγεροκομήκα Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. γηροκομῶ. Πβ. καὶ γεροντοκομῶ.

1) Τρέφω καὶ περιποιῶμαι γέροντας, κυρίως τοὺς γονεῖς, ἀλλὰ καὶ ἄλλους γέροντας συγγενεῖς ἢ ξένους σύνθηθ. καὶ Τσακων.: *Ἡ Καν-τινιὼ ἔχει δυὸ γριές, τὴ μάνα τῆς καὶ τὴ θειά τῆς, ποὺ τίς γεροκομάει Πελοπν. (Γαργαλ.) Ποιός θὰ σὲ γεροκομᾷ, ὅδε θὰ γεράσῃς;* Κρήτ. *Τὰ πιδιὰ σ' φύβγαν! Ποιός θὰ σὶ γιρουκουμήσ'* Στερελλ. (Κολάκ.) *Τοῦνι γιρουγκόμ'σα τοῦ biθιρὸ μ' ἰγὼ ὅπου ἐπριπι Στερελλ. (Ἀχυρ.) Ἐχει καλὰ παιδιὰ καὶ θὰ δόνη γεροκομήσουνε Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Παίρνει σὼγαδρο γιὰ νὰ τότε γεροκομήσουνε Πελοπν. (Κλειτορ.) Γεροκομεύμαστε μὲ τὴ γριά μου Πελοπν. (Βούρβουρ.) Τσίρε θὰ μὲ γεροκομήσ'; (ποιός θὰ μὲ γεροκομήσῃ;) Τσακων. (Χαβουτσ.) Ἐτίου ποῖε θὰ ντὶ γεροκομήσῃ; (ἐσένα ποιός θὰ σὲ γεροκομήσῃ;) Τσακων. Ἐζοῦ νι ἐγεροκομήκα (ἐγὼ τὸν ἐγεροκόμησα) αὐτόθ. || Ἀσμ.*

Ἰσὺ θέλεις τοῦ ἱταίρι σου νὰ παίξῃς, νὰ γελάσῃς κ' ἐγὼ θέλω τοῦ ἱταίρι μου νὰ γιρουκουμηθοῦμι Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐβάστουν πάντα τὸν θεόν, γιὰ τοῦτον τὰ παιδιὰ μου ἀνάγιωσά τα μὴ χαρά, ποὺ μὲ γεροκομοῦσιν (ἀνάγιωσά τα = τὰ ἀνέθρεψα) Δ.Λιπέрт., Τζιμπριώτ. Τρα-ούδ., 3, 92.—Ποίημ.

Πᾶμε 'ς τὸ κρεββατάκι μου | νὰ σὲ γεροκομήσω, δὲν θέλω νὰ σ' ἀφήσω Α.Βαλαωρ., Ἐργ. 2, 84.

β) Περιποιῶμαι γέροντα μοναχὸν μὴ δυνάμενον νὰ περιποιῇται ἑαυτὸν Ἀθ.: *Ἐγὼ θὰ σὲ γεροκομήσω κὶ δὲ θὰ σ' ἀφήσω νὰ πᾶς 'ς τὸ γεροκομεῖο.* 2) Συντηρῶ τινα μὴ ἐργαζόμενον ἕνεκα ἡλικίας ἢ ἀσθενείας ἢ καὶ ὀκνηρίας Πελοπν. (Γέρμ. Κυνουρ. κ.ἀ.): *Κακόμοιρα, νὰ μ' ἀκοῦτε ὅ,τι λέω, γιὰτὶ ἀλλιῶς δὲν ἔχω ὄρεξη νὰ σᾶς γεροκομάω* (πρὸς παιδιὰ). *Γιὰτὶ δὲ δουλεύεις; Νὰ σὲ γεροκομοῦμε θέ-λεις* (πρὸς παιδίον ὀκνηρὸν) Γέρμ. β) Διατρέφω γηραλέον καὶ ἀσθενικὸν ζῶον Πελοπν. (Κυνουρ.): *Ἄιντε τώρα, νὰ 'χῃς σκοτοῦρες καὶ νὰ γεροκομᾷς καὶ τὸ παλιομούλαρο.*

3) Ἀμτβ. διέρχομαι τὴν γεροντικὴν ἡλικίαν περιποιούμενος ἑμαυτὸν Π.Νιρβάν., ἐνθ' ἄν.: *Δὲν παντρεύομαι ἐγὼ, πατέρα! Ἐγὼ θὰ γηροκομήσω μὲ τὸ Κυρατσώ. Τά 'χομε εἰπωμένα!*

γεροκονομῶ Σέριφ. — Μ.Λελέκ., Ἐπιδόρπ. 1, 244.

Ἐκ συμφυρμού τῶν ρ. γεροκομῶ καὶ οἰκονομῶ.

Γεροκομῶ 1, ὁ βλ. ἐνθ' ἄν.: *Οἱ γυναῖκες των, ὅσο ἤσανε νυφάδες, τὸν ἐγεροκονομάγανε καλὰ τὸ γέρο Μ.Λελέκ., ἐνθ' ἄν. Τὰ παιδιὰ τ' ἀγάπαγε πολὺ. Λοιπὸν τῶν ἔδωσε ὅ,τι εἶχε, μὲ τὴν παρατήρησιν νὰ τὸν γεροκομήσουν ὅσο ζῇ αὐτόθ.*

γερόκορμος ὁ, ἐπίθ. ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γερός καὶ τοῦ οὐς. κορμί.

Ἄσπ. ἔχων ὑγιὲς σῶμα: *Κανέναν σφουγγαῶς δὲ μένει γερόκορμος Ν.Ἐστ. 18 (1935), 713. Συνών. γερόσωμος.*

γερόκοττα ἡ, σύνθηθ. γιρόκοττα Στερελλ. (Μύτικ. κ.ἀ.)

Ἐκ τοῦ θεμ. γερο- καὶ τοῦ οὐς. κόττα.

Ὅρνις μεγάλης ἡλικίας ἐνθ' ἄν.: *Ἐσφαξα νιὰ γερόκοττα καὶ τὴν ἔκανα βραστή γιὰ ν' ἀποκρέψουμε Πελοπν. (Γαργαλ.) Δυὸ γερόκοττες κ' ἔνα γόκορα τὰ λαιμοπίνιξε ἡ ἄλουποῦ Πελοπν. (Βερεστ.) || Παροιμ. Ὅσ' ἀξίζει μιὰ γερόκοττα δὲν ἀξίζουν σαράδα πουλλακίδες* (ἐπὶ γυναικὸς ὠρίμου, ἡ ὁποία εἶναι προτιμότερα πολλῶν νεωτέρων διὰ τὴν σύνεσιν ἢ τὴν πεῖραν, ἰδίως περὶ τὰ ἐρωτικά) Πελοπν. (Ξηροκ.) *Μιὰ γερόκοττα ἀξίζει γιὰ δέκα πουλλακίδες* (συνών. πρὸς τὴν προηγούμενην) Πελοπν. (Μεσσην.) *Πλεό-τερες πουλλακίδες σφάζονται πέρι γερόκοττες* (πέρι = παρά: περισσότεροι νέοι πεθαίνουν, ἐπειδὴ εἶναι ἀπρόσεκτοι εἰς ζητήματα ὑγιεινῆς, παρά γέροντες) Πελοπν. (Γαργαλ.)

γεροκουδέλα ἡ, ἀμάρτ. γεροκουέλ-λα Κύπρ. (Δάλ. κ.ἀ.)

Ἐκ τοῦ θεμ. γερο- καὶ τοῦ οὐς. κουδέλα.

Πρόβατον θῆλυ μεγάλης ἡλικίας: *Μιὰ γεροκουέλ-λα ἄκουσέν τες τζ' ἐπολοήχην τζαὶ λαλεῖ τους Δάλ. || Ἀσμ. Μὲν τσαὶ περηφανεύκεσαι, γιὰτ' ἐν κ' εἶσαι κοπέλ-λα τσαὶ τὰ βυζιά σου κρέμονται σὰν τὴν γεροκουέλ-λαν* Κύπρ.

γεροκούκιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. γεροκούκιστος Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γερά καὶ τοῦ ἐπίθ. κουκκιστός, παρὰ τὸ ὁποῖον καὶ κοκκιστός.

Ἐπὶ ἰχθύων ἢ τυροῦ, ὁ προσφάτως κοκκισθεὶς, ἐπιπά-σθεις δι' ἄλατος, ὁ πολὺ ἄλμυρός.

γεροκουκούλωμα τό, Θράκ. (Σαρ. Ἐκκλ.)—Χρ.Πα-παχριστοδ., Θρακ. ἡθογραφ. 3, 38.

Ἐκ τοῦ θεμ. γερο- καὶ τοῦ οὐς. κουκούλωμα.

Ἄσπ. μεταξὺ ἀτόμων προκεχωρημένης ἡλικίας γάμος ἐνθ' ἄν.: *Ἐ παππᾶ, αὐτὰ ἔχ' νὰ τὰ γεροπαντρέματα, τὰ γεροκουκου-λώματα... μασκαριλίκι, μὰ χρειάζομενο* Χρ.Παπαχριστοδ., ἐνθ' ἄν.

γεροκουλούκι τό, ἀμάρτ. γεροκουλούντζι Κύπρ. γε-ροκούλουγκο Κύπρ.

Ἐκ τοῦ θεμ. γερο- καὶ τοῦ οὐς. κουλούκι.

Νευραλγία παρουσιαζομένη εἰς ἡλικιωμένα ἄτομα.

γεροκουμπάρος ὁ, Πελοπν. (Βερεστ. κ.ἀ.) γιρουκ'βά-ρους Στερελλ. (Φθιώτ.) Θηλ. γιρουκ'βάρα Στερελλ. (Φθιώτ.)

Ἐκ τοῦ θεμ. γερο- καὶ τοῦ οὐς. κουμπάρος.

Ἄτομον μεγάλης ἡλικίας τὸ ὁποῖον ἐγένετο ἀνάδοχος ἢ παράνυμφος ἐνθ' ἄν.

